

"Jobb kép kialakítása" – A gyakorló szakemberek véleménye a hallás utáni szövegértési megközelítés alkalmazásáról a fogyatékkal élő kisgyermekeknél
Jonathan Rix és John Parry (Malibha-Pinchbeck emlékével)
Nyitott Egyetem, Milton Keynes, MK7 6AA

Elvont

Ez a tanulmány egy tanulmányról számol be arról, hogy a szakemberek hogyan használják a képbe ágyazott képet - egy reflektív, megfigyelési megközelítést -, amikor korai beavatkozási programokat nyújtanak a fiatal és képes gyermekek számára. A mai napig az In-the-Picture-t elsősorban kutatók használták a kisgyermek, a gyakorló szakemberek és a gyermekek szülei közötti interakciók és tanulás tanulmányozására otthoni és kisgyermekkori környezetben. A korai rese ívben részt vevő szakemberek érdeklődésüket fejezték ki az eszköz használata iránt. A projekt célja az volt, hogy bevonja az ilyen potenciális felhasználókat, támogassa őket a megközelítés alkalmazásában, és bizonyítékot szerezzen annak a gyakorlatukra gyakorolt hatásáról.

Az In-the-Picture megkönnyíti a hallgatást és a kommunikációt afelnőttek és a tanulási nehézségekkel küzdő gyermekek között. A tanulás társadalmi-kulturális megértésén alapul, látva, hogy a szülők, a gyermekek és a gyakorló szakemberek egy kialakulóban lévő tanítási és tanulási folyamatban részt vevő ügynökök. Ez a kvalitatív megalapozott kutatási módszerből származik, amely lehetővé teszi a kutató számára, hogy figyelembe vegye a gyermek perspektíváját, első személyű narratív megfigyeléssel, a gyermek figyelmének fókuszának fényképezésével, valamint a gyermekkel, a gyakorló rs-sel és a családdal folytatott reflektív beszélgetéssel.

Ebben a tanulmányban 10 angliai Portage-szolgálat vett részt, akik heti rendszerességgel látogatnak otthon, különös tekintettel a játék és a gyermekükkel való kommunikáció támogatására. A képzést több mint 80 Portage Home látogatónak adták át ezen a 10 szolgáltatáson keresztül. A 20 gyakorlóból álló, minden szolgálatból 2 főből álló kiválasztott mintát 6 hét után, majd 3 hónap után ismét fókuszcsoportokban kérdezték meg. Minden interjúalany a maga módján alkalmazta a megközelítést, és azonosította a használatát érintő kihívásokat, de az In-the-Picture-t minden résztvevő visszafogottnak és értékesnek tartotta, ami változásokat eredményezett a gondolkodásban és a gyakorlatban, miközben rugalmasnak és egyszerűen használhatónak bizonyult. A tanulmány azt is példázta, hogy a jelenlegi korai beavatkozási munkamódszerek Angliában hogyan korlátozzák a gyermek perspektívájával való foglalkozás lehetőségét, és hogy a gyakorlók hogyan értékelik az erre való lehetőséget.

Bevezetés

Az In-the-Picture egy multimodális hallgatási megközelítés, amelyet az Egyesült Királyság Open University kutatói fejlesztettek ki, hogy válaszoljanak a kommunikációs vagy tanulási nehézségekkel küzdő nagyon kisgyermek tapasztalataival és perspektíváival való foglalkozás kihívásaira (Paige-Smith és Rix, 2011). A gyermekek önrendelkezésének előtérbe helyezése az In-the-Picture elméleti kiindulópontja. Olyan társadalmi-kulturális perspektívából merít, amely hangsúlyozza, hogy minden gyermek, ahelyett, hogy passzív befogadója lenne a környező kultúrának, társ-közreműködőként működik a folyamatban lévő termelésben (Rogoff, 2003; Corsaro, 2005). Következésképpen a kommunikációs vagy tanulási nehézségekkel küzdő nagyon fiatal gyermekek ugyanolyan aktívak lehetnek a döntéshozatalban és a választásban, mint társaik (Nind, Flewitt és Payler, 2010).

A társadalmi-kulturális elméletek és gondolkodás (Lave 1988, Rogoff 1990) és a gyermekek jogainak a gyermek jogairól szóló ENSZ-egyezmény (Egyesült Nemzetek 1989) 12. cikkében szereplő érvényesítése és a gyermekkori szociológia kialakulásajelentős hatással volt a kisgyermekkel folytatott kutatásra és gyakorlatra (Qvortup, Corsaro és Honig 2009). A kutatók elismerték a kisgyermekek jelentőségét résztvevőként, nem pedig alanyokként, és a tanulmányok a "kutatásról" a "kutatásra" összpontosítottak

(Clark 2011). A gyermekek kompetens egyénekként való növekvő elismerése, "aktív szerepet játszva a jelentések keresésében" (Clark 2017, 23. o.), növelte annak fontosságát, hogy egyedi perspektíváikkal és nézeteikkel foglalkozzanak saját helyzetükkel és tapasztalataikkal (Sandberg 2017). Rinaldi hangsúlyozza, hogy ez az elkötelezettség a gyakorló és a gyermek közötti tanulási kapcsolat középpontjában áll, és hogy a "hallgatás pedagógiájának" kell lennie a kisgyermekkori gyakorlat alapjának (Rinaldi 2006). A "gyermekek meghallgatása" tehát lehetőséget kínál arra, hogy az alkalmi és jelképes dolgokból a mindennapi gyakorlatba ágyazott és alapvető fontosságúvá váljon (Bath 2013, Merewether és Fleet 2014, Clark 2017). Azonban minden olyan szándék, hogy agyermeket megszólítsuk, és perspektívákat keressük, bonyolultságokat és feszültségeket tár fel, különösen a nagyon fiatal gyermekek vagy azok esetében, akik nem verbálisak. A gyakorlók óvakodhatnak attól, hogy megtudják, mit gondolnak és tapasztalnak a gyerekek, mivel annak következménye, hogy aztán reagálnak az ilyen felismerésekre (Hudson 2012, Sandberg 2017). Attól tarthatnak, hogy a "fegyelem és a viselkedéskontroll paraméterei" (Hudson 2012, 3. o.) később sérülhetnek. Az alapvetően felnőtt hallgatók figyelmen kívül hagyhatják egyes gyermekek perspektíváinak értékét érettségük vagy képességeik alapján (Bae 2010, Stafford 2012, Hudson 2012).

A kutatáson és a gyakorlaton belüli "gyermekek meghallgatása" paradigma gyakran előnyben részesítheti azokat a fiatalokat, akik hagyományosan kommunikálnak, olyan módon, amely könnyen lekötia hallgatót (Warming 2011). Tanulmányok kimutatták, hogy a fogyatékkal élő gyermekeket (minden korosztályból) gyakran kevésbé valószínű, hogy meghallgatják és figyelembe veszik véleményüket (Franklin és Soper 2009, Gray és Winter 2011). Ahhoz, hogy minden gyermek nézeteivel foglalkozzunk, legyenek azok fiatalok és bárhol is fejezik ki magukat, figyelmet kell fordítani a kommunikációra irányuló változatos és bonyolult erőfeszítéseikre (Pascall és Bertrand 2009, Brooker, 2011, Payler et al 2016). Nyland például hangsúlyozza a kézmozdulatok jelentőségét, mivel "értékes ablakot nyújtanak a gyermekek gondolkodására és tanulására" (Nyland et al. 2008, 73. o.), Schnoor pedig kiemeli, hogy a kisgyermekek bölcsődei környezetben történő éneklése a "hangjuk" kulcsfontosságú aspektusát képviseli (Schnoor 2012). Payler, Georgeson és Wong azonban a további szükségletekkel rendelkező kisgyermekkel végzett részvételen alapuló tanulmányukban figyelmeztetnek arra, hogy "a fogyatékkal élő kisgyermekek számára elérhető sokféle kommunikációs csatorna értékelése nem egyszerű; gyakran csak a t-hemhez legközelebb állók hallják a hangjukat" (Payler et al. 2016 p.17). Amikor a kutatók megfigyelték, hogy a gyakorlók olyan technikákat alkalmaznak, mint a mozaik megközelítés (Clark és Moss, 2001), hogy kapcsolatba lépjenek a kisgyermekek perspektíváival, azt találták, hogy az általuk használt eszközöket a gyermekek kommunikációjának összetettségéhez kellett igazítaniuk (pl.: Gray és Winter, 2011; Merewether és Fleet, 2014). Más kutatók azt sugallják, hogy a gyakorlók elkötelezettségét is megkövetelték, hogy több időt szánjanak az interakciókra, és hajlandóságot arra, hogy rugalmasak és innovatívak legyenek a különböző gyermekekkel való kapcsolattartás érdekében (Georgeson és mtsai, 2014; Schwartz és mtsai, 2015).

A –the-Picture-ben a mozaik approach alapjául szolgáló "gyermekhallgatás" paradigmából is merít (Paige-Smith és Rix 2011). A megközelítés 4 elemet vagy perspektívát tartalmaz:

- első személyű narratív megfigyelések készítése és rögzítése, a gyermek szemszögéből írva (felveszem a labdát... Kihordom a szabadba... Odadobom a lánynak , és ő elszalad...)
- fényképek készítése a gyermek figyelmének fókuszáról játék, interakciók és korai beavatkozási tevékenységek során
- a gyermek élményekre adott válaszainak feltárása a fényképfelvétel megosztásával
- az érintett adults megbeszélések a megfigyelés és a megosztási ülések után.

A mai napig az In-the-Picture-t elsősorban a kutatók használták a kisgyermekek, a gyakorló szakemberek és a gyermekek szülei közötti interakciók és tanulás vizsgálatára otthon (Paige-Smith és Rix 2011, Rix és Matthews 2014) és a korai gyermekkorban (Parry 2014, 2015). A korábbi kutatásokban részt vevő szakemberek azonban gyakran kifejezték érdeklődésüket az eszköz használata iránt (Parry 2015).

Ez a dokumentum egy olyan projektről számol be, amelynek célja a gyakorlók, ebben az esetben a Portage szolgáltatásokban dolgozók bevonása az In-the-Picture használatában való támogatásukba, majd a megközelítés használatával kapcsolatos tapasztalataik feltárása. A Portage egy oktatási szolgáltatás olyan családok számára, ahol fogyatékkal élő, óvodáskorú gyermek van. Heti rendszerességgel látogatja meg otthonát egy képzett szakember, különös tekintettel a játék és a gyermekkel való kommunikáció

támogatására. A gyermekek, a szülők és a gyakorló szakemberek közötti tevékenységek és interakciók e látogatások során ezért gazdag és megfelelő kontextust biztosítottak a kutatási tanulmány átfogó kérdésének vizsgálatához: Milyen hatással van a képen belüli munka használata a korai évek szakembereinek egy csoportjának gyakorlatára? A tanulmány nem arra törekedett, hogy értékelje a gyermekek és a család tapasztalatait erről a gyakorlatról, hanem inkább arra összpontosít, hogy a gyakorló hogyan érzékeli annak hatását.

Módszer

Az összes regisztrált angliai Portage-szolgáltatással felvették a kapcsolatot a National Portage Association által a szolgálatvezetőknek küldött e-mailes kérés útján, valamint a gyakorló online fórumukon közzétett bejegyzésen keresztül. A projekt jellegét ezután megvitatták az EACh érdekelt szolgálatával és az elektronikus megosztott információkkal. Ezt követően 10 délkelet-angliai kikötői szolgálatnak nyújtottak képzést; összesen 81 Portage Home látogató vett részt ezeken az üléseken. Egy privát Facebook-oldalt is létrehoztak, hogy arésztvevők megoszthassák tapasztalataikat, és felvethessék azokat a kérdéseket, amelyekre szükségét érzik.

Az egyes szolgálatok gyakorló résztvevői önkéntesek voltak. A kutatásban részt vevő gyermekeket és családokat a p art gyakorlók azonosították. Már ezekkel a családokkal dolgoztak. Minden családot személyesen vagy szakember irányított a Portage Services-hez, és az első értékelésnek vetették alá őket, de nem kértek információt a gyermekekről vagy családjaikról. A Portage gyakorlatával összhangban minden gyermek 0-4 éves lesz, és súlyos tanulási és kommunikációs nehézségekkel járó károsodást diagnosztizáltak, vagy a fejlődéssel kapcsolatban jelentős aggodalmat vetettek fel.

Hat héttel az első képzés után telefonos interjút készítettek egy célirányos mintával (Ritchie, Lewis & Elam, Tenant & Rahim, 2014). Mind a 10 szolgáltatást arra kérték, hogy biztosítsanak két Portage Home látogatót (n = 20), hogy interjút készítsenek velük, és részt vegyenek egy következő fókuszcsoportban. AThese interjút rögzítették és átírták. A telefonos interjút relevánsnak tekintették mind a résztvevők földrajzi eloszlása, mind a médium ismerete és a szakemberek számára való kényelme miatt (Oltmann, 2016). Emellett a személyes interjúk során szerzett adatokkal egyenértékű minőséget biztosítanak (Rogers, 1976; Novick, 2008) mind a tényszerű információk, mind a viselkedés tekintetében (Schober és Conrad, 1997; Schober et al., 2004), valamint attitűdök és vélemények (Barriball et al., 1996). Atelefonos interjúk optimális hosszával kapcsolatos nézeteltérések (Christmann, 2009) régóta fennálló vitával arról, hogy viszonylag rövidek (Lavrakas, 1998) vagy hosszabbak (Rogers, 1976) legyenek-e. Tekintettel a kérdések bármelyikének nyitott jellegére, úgy döntöttek, hogy a meghatározott határidő előírása nem megfelelő ezekre az interjúkra. Tekintettel azonban az interjúalanyok mozgalmas munkájára, feltételezték, hogy az interjúk nem tartanak tovább egy óránál. Kiderült, hogy a legrövidebb interjú harminc perc volt, míg a leghosszabb alig ötven percre tartott. A hosszúságot az határozta meg, hogy az interjúalanyok mennyi ideig beszéltek a kérdések megválaszolásakor, és hogy az interjúztatónak meg kell kérnie őket, hogy tisztázzák, dolgozzák ki, határozzák meg vagy ellenőrizzék a jelentést.

Mindkét kutató tapasztalt volt a telefonos interjúk adatgyűjtésre való felhasználásában, de az elsődleges kérdező végig a második szerző volt, aki személyesen vagy telefonon tartotta a kapcsolatot az összes résztvevővel. Fontosnak tartották, hogy afélig strukturált interjút megelőzően létrehozzák és építsék az interjúalanyokkal való kezdeti kapcsolatot, különösen azért, mert a telefonos interjúkban nincs lehetőség a kapcsolat nem verbális jelzésekkel történő kialakítására és fenntartására. A vizuáliskommunikáció hiányának enyhítésére támogató verbális cu es-t is használtak (Barriball et al., 1996; Cachia, M. & Millward, L., 2011). Ezek közül kilenc interjúban két interjúalany, kettő pedig egy interjúalany vett részt. Ezen egyéni vagy kiscsoportos telefonos interjúk mindegyikében a második szerző feltette a fő kérdéseket, és irányította a csoportos beszélgetés dinamikáját; az első szerző másodlagos szerepet vállalt, hallgatott és jegyzeteket készített, majd az első kutató meghívására csatlakozott, hogy tisztázást kérjen, mélyebbre ásson egy adott kérdésben, vagy párbeszédet folytasson bizonyos résztvevőkkel.

Az In-the-Picture három hónapos használata után fókuszcsoportos eseményre került sor, amelyen mind a 20 interjúalany részt vett. A megbeszéléseket három alcsoportra osztották, és az ugyanazon szolgálathoz tartozó kollégákat szétválasztották. A fókuszcsoportokat a három szerző segítette, akik

protokollt és általános kérdéseket használtak a beszélgetés irányítására, de arra is törekedtek, hogy ösztönözzék a résztvevők közötti csoportos beszélgetést, lehetővé téve számukra, hogy ellenőrizzék a beszélgetés általános irányát, és megosszák és összehasonlítsák (Morgan, 2012). A csoportos interjúkon belül a kutatók "oknyomozó" szerepet vállaltak, míg a fókuszcsoportokon belül peripherális szerepet játszottak; ahelyett, hogy a beszélgetés középpontjába kerültek volna, lehetővé tették a résztvevők közötti összefüggések közötti dinamikáját (Parker és Titter, 2006). Minden csoport két beszélgetést folytatott a segítőjével, amelyek kilencven percig tartottak. Az üléseket későbbi átírás céljából rögzítették.

Az első két szerző tisztában volt azzal, hogy az In-the-Picture fejlődésével való kapcsolatuk korlátozhatja a résztvevők negatív megjegyzéseit. Két folyamatot vezettek be a fókuszba állításra, hogy megpróbálják ellensúlyozni ezt a lehetőséget. Először is, az egyik csoportot a harmadik szerző segítette, akinek nem volt előzetes ismerete az In-the-Picture-ről vagy a Portage-ről; másodsor, a fókuszcsoportok végén felvetették a lehetséges elfogultság kérdését, és minden résztvevőt arra kértek, hogy névtelen visszajelzést küldjön az In-the-Picture-vel kapcsolatos tapasztalatairól és arról, hogy hogyan írják le azt a kollégáknak. Az egyik csoport, amelynek elnöke a facilitátor volt, és nem társult az In-the-Picture-hez, úgy döntött, hogy nem írja le a társait, hanem megvitatja tapasztalatait; ezt a beszélgetést átírták. Az átfogó elemzést követően ezeket az észrevételeket összehasonlították az általános megállapításokkal, és nem merültek fel egymásnak ellentmondó bizonyítékok.

Az interjúkat és a fókuszcsoportokat tematikusan írták le a megalapozott elméletből merített megközelítés alapján (Corbin és Strauss, 2008). Az átiratokat egyenlően osztották el az első két szerző között. Ezt követően mindegyikük elvégezte az első átirat tematikus elemzését, nyílt kódolású megközelítést alkalmazva, szétbontva az adatokat, és azonosítva azokat a fogalmakat, amelyek az adatok szempontjait képviselték. Ezután megosztották elemzésüket, és mindketten ellenőrizték mind a másik által azonosított témákat, mind pedig az idézetek e témákhoz való hozzárendelését. Ezután moderáló diskusziórakerült sor, amelyben a témacímekben megegyeztek és tisztáztak. Ez csökkentette az általános témák számát, de azonosította az altémák megjelenését. Az első szerző ezután befejezte a hat fókuszcsoportos interjú elemzését, a második szerző pedig atizenegy interjút elemezte. Ismét moderáló megbeszélésre került sor azzal a céllal, hogy a felmerült új témákat összevonják. Egy új téma merült fel a fókuszcsoportokon belül, a képzés körül. Ezután minden kutató a témák felét az interjúkból és a fókuszcsoportokból vette át, és összehasonlító elemzésbe kezdett, hogy kétszer ellenőrizze azok koherenciáját, és általános tulajdonságokat és dimenziókat keressen, tisztázva az egyes témákon belüli altémákat. A cél azonban nem a telítettségre való törekvés volt. Hamar felismerték, hogy az adatok természete azt jelenti, hogy az abszolútumok helyett a belátások és minták a legjobbak, amiket remélni lehet; ami kiderült, az a Portage Home Visitoron belüli sokszínűség bizonyítéka lenne, nem pedig eredendően generikus a korai évek gyakorlóinak szélesebb köréhez. Mivel ugyanazoktól a résztvevőktől két adatsor volt, minden idézetet egyedi kóddal azonosítottak, és rögzítették az egyes témákon és altémákon belüli idézetek számát és azok számát, hogy megértsük potenciális jelentőségüket az interjúalanyok teljes populációjában (lásd az 1. táblázatot).

1. táblázat: Témák, valamint az interjúkból és a fókuszcsoportból származó idézetek és előadók száma (n = 20)

Témák	Árajánlatok száma	Azonosított beszélők száma (n = 20)	Idézet egy azonosítatlan előadótól a fókuszcsoportban
A gondolkodás hatása	53	16	6
Új betekintést nyújtunk	27	13	1
Használat bizonyos gyermekek számára	22	12	2
Használat különböző környezetekben	57	17	3
A tervezés kérdései	17	8	1

Élvezet	10	6	0
Együttműködés családokkal	69	17	3
Más szakemberek válasza	11	7	2
A képen belüli megközelítés különböző megközelítései	37	15	5
Könnyű in-the-picture folyamat	39	15	4
4 perspektíva hatása	30	17	10
Kapcsolat a kialakult gyakorlattal	39	15	3
Túlzott igénylés	2	2	0
Képzés fejlesztése a képen	24	13	7

Etika

A Portage egy heti otthoni látogatási szolgáltatás, amely a gyakorló és a család közötti bizalmi kapcsolaton alapul, akivel együtt dolgoznak. A család (általában az egyik szülő) minden héten találkozik a Portage dolgozójával, hogy fejlesztő tevékenységeket dolgozzanak ki, hogy gyakoroljanak a gyermekkel játék közben. Tevékenységek egész sorát végzik, gyakran képeket osztanak meg vagy rögzítenek, és megbeszéléseket folytatnak a gyermekkel kapcsolatos mindenféle személyes kérdéstről. A családok és a Portage dolgozója rövid vagy hosszú ideig számos tevékenységet kipróbálnak, hogy felmérjék értéküket maguk és gyermekük számára. A beleegyezés és a bizalom kérdése áll e kapcsolat középpontjában. Ezt olyan családok kezdeményezik, akik a szolgálat támogatását kérik.

Ebben a tanulmányban a családokat a Portage dolgozója kereste meg, akik ugyanúgy megvitatták az In-thePicture használatát, mint bármely más tevékenységet. Minden gyakorló számára magyarázó információkat kaptak a projektről, hogy a család és gyermekek a bevett szolgálati hozzájárulási folyamataik mellett menjenek. Az In-the-Picture kipróbálására vonatkozó döntés a szülők és a munkavállaló közötti későbbi megbeszéléstől függött annak lehetséges előnyeiről és felhasználásairól. Portage otthonisupp ortjuk folytatódott, függetlenül attól, hogy alkalmazták-e a megközelítést vagy sem. Mint minden más Portage tevékenység esetében, itt is folyamatos beleegyezési folyamat van érvényben, így a Portage látogatása során a gyakorlót a szülő és a gyermek vezette, hogy használja vagy folytassa az In-thePicture-t. Mint minden Portage-dolgozó nyilvánartás esetében, minden összegyűjtött anyagot megosztottak és a család megtartott, hogy azt csinálhassanak, amit akarnak. A gyakorlók által a gyerekekkel kapcsolatban gyűjtött megfigyelési adatokat (fényképek, jegyzetek, pro-forma) a kutatók nem őrizték meg. Ha azonban egy otthoni látogató képeket vagy elbeszéléseket kívánt megosztani a kutatókkal, további beleegyezést kellett kérnie és megerősítenie.

A kutatást az Open University Humán Kutatási Etikai Bizottsága hagyta jóvá. Ezt követte a Nyílt egyetemi szakpolitikai dokumentumok: "Az emberi résztvevőket bevonó kutatás etikai alapelvei" és "A kutatás és a kutatást végzők gyakorlati kódexe", és betartották a BRERA oktatási kutatásra vonatkozó etikai irányelveit (2011), valamint az adatvédelmi törvényt (1998).

Megállapítások A gondolkodás hatása

Az interjúalanyok közül tizenhatan állították, hogy az In-the-Picture használata hatással volt gondolkodásukra vagy mások gondolkodására. Míg öten arról beszéltek, hogy mélyebb fókuszot hoz, nyolcan pedig arról beszéltek, hogy milyen hatással van más gyakorlók vagy szülők gondolkodására, tizenhárman arról beszéltek, hogy ez hogyan hatott közvetlenül a gyakorlatukra. Arról beszéltek, hogy nagyobb

valószínűséggel veszik át a gyermek vezetését, vagy a gyermek szemszögéből veszik figyelembe a vékonygs-t.

*Megtanított arra, hogy jobban visszatartsam magam, és figyeljek, ahelyett, hogy beugranék.
(A1 résztvevő fókuszcsoprt 1)*

A résztvevők arról beszéltek, hogy vissza kell lépni, lassítani kell, hagyni, hogy a gyermek vezessen és empatikusabbá kell válni. Arról beszéltek, hogy megtörték azt a szokást, hogy a célokra és a tevékenységi tervekre összpontosítanak, felismerve, hogy ez arra ösztönzi őket, hogy olyan módon dolgozzanak, ahogyan szerintük dolgozniuk kell, ahogyan arra kiképezték őket: *Úgy gondolom, hogy a sajátos nevelési igényű gyermekek esetében valójában sokkal kevésbé összpontosítunk az érdeklődésükre, úgy gondolom, hogy néha könnyen csapdába eshetünk az eredményközpontú foglalkozásokban a portage-ban. Szóval szerintem nagyon hasznos volt, hogy bátorítson minket arra, hogy magabiztosak legyünk, kövessük a gyermek érdekeit, mert mindannyian tudjuk, hogy ez tényleg kiváló gyakorlat. (Résztvevő E2 interjú 5)*

De arról is beszéltek, hogy ez megváltoztatja a gondolkodásmódjukat, és valami "az elme hátsó részében" jelenik meg, ami felbukkan; a reflexió eszköze, ami azt jelentette, hogy a pillanatnyi gyakorlatot tekintették. Volt egy olyan érzés is, hogy *"úgy fegyelmezi magát, hogy valóban nézzen, valóban megnézze, amit néz"* (F2 résztvevő, 6. interjú), hogy a megfigyelő megismerje a gyermek perspektíváját. A résztvevők arról beszéltek, hogy ez hatással van a gyermek megértésére, valamint a képességeikre és a tanulásukra vonatkozó feltételezésekre; Ez viszont nagyobb önbizalmat adott nekik, hogy kipróbáljanak valamit, majd megnézzék, hová vezet. A résztvevők közül tizenketten arról is beszéltek, hogy az In-the-Picture új felismeréseket hoz. Hat résztvevő esetében ezek a felismerések a szülőkkel való elmélkedés során merültek fel, de közülük kilencen kifejezetten egy gyermekkel kapcsolatos új felismerésekről beszéltek: *amikor megmutattam neki a képet, odament a táskámhoz, és a babatáskát kereste [amelyben játékokat tartottak], elővehette a kalapot. Szóval ez azt mutatta, hogy nagyon jól érti, amit nem vettem észre. Mert nem verbális gyerekként nem tudtam, hogy mennyi a megértése. (B1 résztvevő fókuszcsoprt 2)*

Példák a gyermekkel kapcsolatos új felismerésekre, amelyeket a gyakorlók szereztek: ismerik a dolgok nevét, de nem tudják, hogyan kell játszani velük; fantáziadúsabban játszanak, és jobban tudatában vannak annak, hogy mi "történik" a környezetükben; új tárgyak felfedezése, amelyekkel szerettek játszani; humorérzék felfedezése; részletesen összpontosítva egy adott a játék aspektusa; és felismerve, hogy mélyebb, érzelmi kapcsolatot keresnek. Más felismerések szerint gyakorlóként túl gyorsan nyomták a gyermeket ahhoz, hogy elérjenek valamit, és hogy az In-the-Picture használata hogyan segített nekik, amikor "rendesen elakadtak" abban, hogy merre tovább, és foglalkozzanak a gyermekkel. Az egyik gyakorló érdeklődve fedezte fel, hogy egy gyermeknek kevésbé van szüksége rájuk, mint gondolták.

Az új felismerések megszerzésének fontos része volt a minuciákra és a nem verbális gesztusokra való összpontosítás, ami annak a lehetséges következménye, hogy a résztvevők úgy érezték, hogy a képben gondolkodásra gyakorolták, a "lefúrás", amelyet az egyik gyakorló úgy érzett, megakadályozta őt abban, hogy "általánosítsa" a gyermeket. Ez talán azt jelentette, hogy a gyakorlók úgy látták, hogy az In-the-Picture bizonyos kontextusokban részlegesen hasznos; tizenhárom gyakorló beszélt az értékéről csoportos környezetben, a korai években és az átmeneti időszakokban, míg tizennégyen arról beszéltek, hogy használják, amikor először látogatnak meg egy gyermeket, vagy áttekintik és felfrissítik az ötleteket alátogatási időszak során.

Relevancia a gyakorlat szempontjából

Az In-the-Picture azon képessége, hogy befolyásolja a gondolkodást és a gyakorlatot különböző kontextusokban, talán betekintést nyújt abba, hogy tizenhét gyakorló miért tett olyan kijelentéseket, amelyek azt mutatták, hogy úgy vélik, hogy ez értékes a családokkal való együttműködésben. Kilenc gyakorló úgy látta, hogy ez egy módja annak, hogy hozzátegyenek a családok megértéséhez, vagy elmagyarázzák nekik a dolgokat, míg tizennégy úgy érezte, hogy ez megváltoztatta azt, ahogyan a szülők játszottak gyermekeikkel, növelve részvételüket a gyermekkel és a Portage-dzsel.

Úgy gondolom, hogy ez valójában egy igazán nem fenyegető módja annak, hogy megfigyelést végezzünk a szülőkkel. És lehet ez a szelíd reflexió. És azt is lehetővé teszi számunkra, hogy felvegyük a finomságokat a gyerekekkel, hogy talán szülőként, ha nem

rendelkezel ugyanazzal a korai iskolai végzettséggel, mint nekünk, akkor nem biztos, hogy felveszed - és ez nem az, hogy letedd őket, vagy ilyesmi, csak egy másik szempár. És ez segített a szülőknek, mert rájöttek, hogy valójában a gyermekük rengeteget fejlődött még az elmúlt néhány hónapban is, amit csináltunk. És hogy most megtanulják felvenni a finomságokat. Így jobban érzik magukat, és felhatalmazzák őket a gyermekükkel való játékra. (K2 résztvevő fókuszcsoporthoz 1)

Összességében a gyakorló szakemberek többsége úgy vélte, hogy az In-the-Picture releváns és megfelelő a kialakult Portage-gyakorlatukhoz. Tizenhét interjúalany tett megjegyzéseket, hangsúlyozva, hogy a megközelítés illeszkedik ahhoz, amit a családokkal és az emberrel végzett munkájuk során tettek, hangsúlyozta, hogy az In-the-Picture megerősítette a Portage néhány alapelvét, különösen a gyermekközpontú szemlélettel kapcsolatban:

Természetesen a szolgáltatásunk visszajelzése az, hogy valóban a látogatás gyermekes részére helyezi a hangsúlyt, amely néha eltérhet a struktúrákban és a dolgokban, a többi dologban, amelyeken keresztül kell mennie. És hogy ez egy igazán pozitív dolog, hogy visszahozzuk a hangsúlyt erre, és szinte indokoltnak érezzük, hogy erre összpontosítsunk. (Résztvevő L1 fókusz 3. csoport)

Az a gondolat, hogy visszalépünk vagy lelassítsunk a gyerekekkel való foglalkozás során, amely témaként merült fel az interjúalanyok In-the-Picture-ről alkotott általános benyomásában, szintén újra felszínre került a megközelítés mérlegelésében a familiar gyakorlatuk összefüggésében. Tíz szakember kiemelte, hogy látogatásaik ütemének esetleges megváltoztatását az In-the-Picture bevezetése ösztönözheti, és több résztvevő úgy látta, hogy ez felszabadítja szerepük strukturáltabb aspektusait:

Úgy gondolom, hogy alapvetően fontos része, hogy a foglalkozások egy pontján, amit a szülőknek adunk... hogy valójában hátradőlünk, és meglátjuk, milyen messzire... Ezek azok a kis apró, finom dolgok, amelyeket néha hiányolsz, amikor foglalkozást csinálsz, mert el vagy foglalva a szülővel, és hiányozhat egy igazi finom dolog, amit a gyermek csinál. (I1 résztvevő interjú 9)

Az otthoni látogatás során az In-the-Picture elfoglaltságba való illesztésének praktikája szintén kulcsfontosságú kérdés volt, amelyet tizenkilenc interjúalany vetett fel. A többség számára az volt a benyomás, hogy az In-the-Picture rugalmassága miatt könnyen beépült az otthoni látogatási rutinjába, de some arról beszélt, hogy tudatosan meg kell terveznie, hogy beilleszkedjen. Más gyakorlók számára a praktikákat bonyolította mind a szülők, mind a gyermekek elvárásai a Portage-dolgozóval szemben, aki formálisabb, felnőtt vezető tevékenységeket végez. Az egyik gyakorló view megragadta az In-the-Picture-nek a mindennapi munka zsúfolt követelményeibe való integrálása körüli feszültségeket; az új gyakorlatok társadalmi környezetbe való bevezetését alakító, egymással összefüggő tényezők beágyazása:

(Szükségünk van) engedélyre. ... onnan, hát önmagunktól... azt mondani, hogy ezt meg tudom csinálni, ez indokolt, jogos, X percet vehetek ki erre. És miközben csinálod, a szülők tudják, hogy ezt csinálod, és a lakhatást egy pillanatra félre lehet tenni, és az a tény, hogy még nem kaptak logopédiát, egy pillanatra félre tehető. És minden megáll, és minden a gyerekekről szól. Ezt tesszük. (A G1 3. kiemelt csoportja)

A négy perspektíva szerepe

Amellett, hogy reflektáltak az In-the-Picture gondolkodásukra és gyakorlatukra gyakorolt általános hatására, az interjúalanyok a megközelítés különböző aspektusait emelték ki, mint jelentőseket. A gyakorlók fele hatékony megközelítésnek minősítette az első személyű narratív megfigyeléseket, mivel ez lehetővé tette, hogy a megfigyelőkoncentráltabbak legyenek.

Szerintem nagyon hatékony az első személyű leírás megírása. És más érzés volt, mint amit korábban csináltunk, amit valaha is csináltam.....ez tényleg, tényleg, tényleg sokkal hatékonyabban összpontosít, mint a sitting és a nézés és a furcsa megfigyélés. (Résztvevő E2 interjú 5)

Egyes gyakorlók ezt a hatékonyságot ahhoz kapcsolták, hogy jobban foglalkozzanak a gyermek tapasztalataival az első személyű megfigyelések során, egy olyan elkötelezettséggel, amelyet az egyik

interjúalany tükrözött "*nem alkalmazott bizonyos érzelmekbe... a gyermek helyzetébe hozom magam.*"
(Résztevő A2 interjú 1)

Ezzel szemben nyolc gyakorló arra összpontosított, hogy milyen nehézségekbe ütközött az első személyű narratíva használata az In-the-Picture-ben. A nehézségek okai akövetkezők voltak: a megfigyelések elvégzésének kevésbé hagyományos megközelítése; az írás és a figyelés fizikai aktusa; és a gyakorló szerepének megváltoztatása az otthoni látogatás során, hogy passzívabb és kevésbé folyamatosan részt vegyen agyermekkel való játéktevékenységekben. Csak egy gyakorló vetette fel az első személyű narratív megfigyelés lehetőségét, hogy feltételezéseket és megalapozatlan állításokat tegyen a gyermekről. Azzal érveltek azonban, hogy célja nem objektív bizonyítékok gyűjtése, hanem reflektív eszköz arra, hogy "*jobb képet alkossunk róluk és jobb kapcsolatot alakítsunk ki velük.*" (K1 részttevő interjú 11)

Tizenhárom gyakorló kiemelte az In-the-Picture aspektusait, ahol fényképeket osztottak meg, mint a gyermekekkel és a szülőkkel való kapcsolattartás támogatására. Példákat hoztak fel, ahol a gyermek reakciója a fényképekre új dimenziót adott az interjúalany élelátásának és megértésének: *meg voltam győződve arról, hogy nem fog felismerni egyetlen képet sem, olyan fényképet, amely nem érdekli ... és egyáltalán nem érdekli a családjáról készült kép megtekintése. De a játékok, amelyekkel játszott, és kettőt választott, és az is, ahogyan anya foglalkozott vele, elég wow volt, tudod, több van ebben a gyerekekben.* (I2 részttevő Tervinterview 9)

A fényképek megosztásának nehézségei azonban több interjúból is témaként merültek fel. Négy gyakorló elmesélte, hogy néhány gyermek figyelmét elterelte a képernyő használata a képek megjelenítéséhez, és szívesen követték a berendezés saját felfedezését. Kilenc interjúalany összekapcsolta a gyermek nyilvánvaló érdektelenségét a fényképek iránt az észlelt fejlettségi szintjével, megértésével vagy a figyelem fenntartására való képességével.

Úgy tűnt, hogy a fényképek szülőkkel való megosztása, különösen a megfigyelésekkel kombinálva, következetesebb pozitív benyomást keltett az interjúalanyokban. Ahogy az egyik gyakorló megjegyezte: *Szóval úgy gondolom, hogy bizonyos értelemben olyan mély figyelmet fordítunk egy kis pillanatfelvételre, és yo u're megosztjuk azt a pillanatot együtt, nem te vagy, és tudod, mi a szó, felfedezve, amit együtt láttál, és ez valójában nagyon szép pillanat volt.* (A1-es részttevő interjú 1)

Tizennégy gyakorló azonosította az In-the-Picture reflektív elemét, amely különös jelentőséggel bír számukra, amikor reflektáltak tapasztalataikra. A részttevők kiemelték, hogy otthoni látogatásaik során a megfigyelések és a fényképek fókuszpontként szolgáltak a családokkal folytatott beszélgetéshez, és befolyásolták mindenki gondolkodását a gyermekről. Ezzel szemben néhány interjúalany megjegyezte, hogy a reflektív beszélgetések hatása sokkal változóbb lehet, és befolyásolhatja a gyakorló és a család közötti kapcsolat összetett dinamikája. Ahogy egy ember elhomályosította:

Szerintem attól függ, hogy melyik szülőt kapod, de azt hiszem, a szülők egy része csak elment, igen, tudom, hogy vagy, ó, ez hasznos volt, így a vitautak nem voltak olyanok, mint, nem tudom, milyen szót keresek, forradalmi. (Résztevő J1 Interview 10)

Fontos felismerni, hogy a gyakorlók csak három hónapig dolgoztak az In-the-Picture-szel, és ez idő alatt egyes részttevők mindössze kétszer használták a folyamatot, mert használni akarták, amikor új családdal kezdtek dolgozni, míg mások havonta három-négy alkalommal használták. Ezen a változatos felhasználási szinten belül a gyakorlók az In-the-Picture különböző aspektusait is különböző módon adaptálták és használták. A különböző interjúalanyok olyan adaptációkat és variációkat írtak le, amelyeket mind az In-the-Picture egyes elemeire, mind a folyamat egészére bevezettek. Néhányan eltávolodtak az első személyű narratív megfigyelések írásától, és ehelyett vagy valós időben írták le a gyermek játékát hangos beszéddel, vagy úgy, hogy végiggondolták maguknak a szekvenciát, miközben nézték. Más részttevők nyomtatott másolatot készítettek a fényképekről, vagy begépeltek megfigyeléseiket az esemény után, hogy később támogassák a gondolkodást és a családokkal való megosztást. Két gyakorló kísérletezett azzal, hogy videó segítségével rögzítsék a lejátszást, mielőtt megmutatták volna a gyerekeket és a szülőket, míg mások mobiltelefonokat használtak táblagépek helyett, mivel a gyerekek kényelmesebben nézték a képeket ezeken a famihazug tárgyakon. A gyakorlók által bevezetett variációk számos leírását alátámasztotta az a

nézet, hogy az In-the-Picture használata egy fejlődő folyamat, amely a különböző kontextusoknak megfelelően alkalmazkodott és változott. Ahogy az egyik interjúalany megjegyezte: *Fvagy néhány család nem követi a halmazelemeket a halmazsorrendben, csak működik velük. Szóval néha olyan, mint egy narratív rész, és van egy reflektív rész, aztán néha készítetek egy képet, de csak, ez nagyban függ a family-től, a naptól, attól, hogy milyen volt a hetük egyenletes, mert néha sok más tényezőre is gondolnunk kell, amikor meglátogatunk, és ez csak a család számára működik a legjobban, amit gondolok.* (G2 résztvevő interjú 7)

Megbeszélés

Úgy tűnik, hogy az In-the-Picture lehetőséget kínál az egyensúly helyreállítására a "gyermek meghallgatása" paradigmán belül azáltal, hogy átirányítja a gyakorlók hajlandóságát arra, hogy a kimondott szóra összpontosítsanak (Warming 2011) "arra a sok kreatív módszerre, amelyet a kisgyermek használ a vélemény és tapasztalataik kifejezésére" (Clark 2017, 24. o.) Mivel ez a tanulmány nem figyelte meg a vizsgált gyakorlatot, a gyermek befolyására vonatkozó állítások a gyakorló észleléséről szóló jelentés, azonban a gyakorlók szemszögéből az In-the-Picture használata lehetőséget teremtett a váltásra, ugyanakkor lehetővé tette egyes gyakorlók számára, hogy példázák a gyermek bonyolult kommunikációját a családokkal és más gyakorlókval. Az interjúalanyok kifejezetten megjegyezték, hogy a testi nyelvvel kapcsolatban hogyan nőtt a figyelmük, és milyen finom jeleket hagytak volna ki egyébként (Pascal és Bertrand, 2009). Az In-the-Picture használatakor a gyermek kommunikációjának egy skálájára való ráhangolódás ilyen beszámolóit rávilágítanak a hallgatási folyamat összetettségére (Roberts, 2000), és túlmutatnak azon, hogy "tökéletesíthető technikai gyakorlat" (Bath, 2013, 370. o.).

A gyakorlók azt is hangsúlyozták, hogy figyelmük a gyermek képességeire és érdeklődésére terelődött, mert az In-the-Picture a gyermek szemszögéből indult. Ezzel a váltással párhuzamosan felismerték, hogy a gyermek nem passzív befogadó, hanem társ-közreműködő a tanulási és szociális helyzetek folyamatos előállításában (Rogoff, 2003; Corsaro, 2005; Waller, 2010). A gyermek ügynökök részvétele a helyzetekben nyilvánvaló volt a megfigyelések és megjegyzések leírásában arról, hogy a gyermek identitását hogyan tárták fel és reformálták meg, lehetővé téve számukra, hogy aktív döntéshozók és choféjfelvevők legyenek (Nind et al, 2010). Fontos a család- és gyermekközpontú gyakorlat iránt elkötelezett szakemberek számára (NPA, 2012), hogy potenciális útvonalakat is kínált a családok gondolkodásának hasonló megváltoztatásának ösztönzésére, megkönnyítve a vitát és a gyermekkel való együttlét családi módjainak újragondolását.

A gyermek identitásába, önrendelkezésébe és részvételébe való betekintés kiváltó oka az volt, ahogyan az In-the-Picture lehetővé tette a résztvevők számára, hogy visszalépjenek. Akutatók szerint a szakemberek felismerték, hogy ez a visszalépés nemcsak azzal kapcsolatban történt, hogy hogyan viszonyultak a gyermekhez és hogyan kontrollálták a tanulási helyzetet, hanem formálisabb munkahelyi gyakorlataikkal és saját feltételezéseikkel és szokásaikkal kapcsolatban is. Az interjúalanyok felismerték, hogy az In-the-Picture vagy az In-the-Picture konkrét elemei katalizátorként szolgáltak a helyzetekről és az egyénekről való rövid távú gondolkodás változásaihoz; Néhány interjúalany vallomása is utalt az örökösök hosszabb távú gondolkodásmódjára gyakorolt hatásra. E gyakorlók számára azt javasolták, hogy a "visszalépés", hogy az In-the-Picture "lehetővé tette más üzenetek »meghallgatását«, olyan üzeneteket, amelyek nem voltak válaszok a feltett kérdésekre" (Stephenson, 2009, 137. o.), megkérdőjelezték általános megközelítésüket és gyakorlatukat.

Tekintettel a minta viszonylag kis méretarányára és arra a rövid időtartamra, amely alatt a vizsgálatot elvégezték, nem lehet (és nem is ésszerű) általánosan több megjegyzést tenni az In-the-Picture konkrét eredményeiről vagy annak a résztvevők gondolkodására és gondolkodásmódjára gyakorolt általános hatásáról, azon túl, hogy elismerik a változás észlelését. Fel kell ismernünk azt a lehetőséget is, hogy pusztán az, hogy részt vettünk egy ilyen tanulmányban és az abban foglalt képésben, azt az érzést kelthette a gyakorló szakemberekben, hogy új teret és időt kaptak, vagy engedélyt kaptak arra, hogy hátralépjenek és elmélkedjenek, valamint rávilágítottak arra, hogy a gyermek perspektíváira és tapasztalataira kell összpontosítaniuk. Ezt a kikötést azonban szembe kell állítani az interjúban szereplő egyértelmű állításokkal, amelyek szerint az In-the-Picture-ben való részvétel lehetővé tette egyes résztvevők számára, hogy felismerjék, hogy nem úgy dolgoznak, ahogy a Portage-on belül képezték őket. A

résztvevők sem az interjúkban, sem a fókuszcsoportokban nem mutattak rá arra, hogy a t-esőönmagában befolyásolná a gyermek nézőpontjának fontosságával kapcsolatos tudatosságukat. Azt is érdemes megjegyezni, hogy a tíz szolgáltatás nyomon követési felmérésében egy évvel az első tanulmány befejezése után hét szolgáltatás számolt be arról, hogy még mindig különböző módon használja az In-the-Picture-t, és a másik három közül egy nem válaszolt, egy arról számolt be, hogy képzett személyzete továbblépett, és csak egy szolgáltatás számolt be arról, hogy a tanulmány óta nem használja az In-the-picture-t. Egyes gyakorlók azt is elmondták, hogy nehezen adtak maguknak helyet, a tanulmány átélése miatt, szolgáltatásaik vagy otthoni látogatásaik strukturált jellege miatt; míg mások arról beszéltek, hogy az In-the-Picture csak természetes módon illeszkedett abba, amit csináltak. Ez a feszültség talán mind a munkamódszerekre és az egyéni gyakorlók munkamódszereire és identitására, innovációs hajlandóságára reflektál (Tangen, 2008; Clark, 2017) és a több időhöz szükséges elkötelezettség (Connors és Stalker, 2007; Georgeson és mtsai, 2014). Ez összhangban van Fisher és Woods következtetéseivel a changi ng gyakorlatról akorai évek környezetében a gyakorlók által vezetett kutatások révén (Fisher és Wood, 2012). Bár "a változás akkor a legvalószínűbb, amikor a gyakorlók szembesülnek saját és mások gyakorlatával", a változás valószínűleg "gondolkodásukban és reflexiós képességük élesítésében mutatkozik meg, nem pedig abban, ahogyan a dolgokat csinálják (Fisher és Wood, 2012, 125. o.).

A kutatás során a résztvevők egyhangúlag elismerték, hogy az In-the-Picture hasznos funkciót töltött be gyakorlatuk kontextében, tükrözve a korai évek gyakorlóinak az eszköz használata iránti érdeklődésével kapcsolatos korábbi megállapításokat (Parry, 2014, 2015). Mindazok, akik kommentálták az In-the-Picture-nek a Portage-on belüli eszközként való lehetséges használatát, ezt azért tették, hogy támogassák a képzésbe való bevonását, de erős téma is volt a potenciális értéke körül más korai évek gyakorlói és szakemberei számára. Váratlan eredmény volt, hogy nem merültek fel aggodalmak az In-the-Picture-szel – és különösen az első személyű narratívákkal – kapcsolatban, hogy a szavakat a gyermek szájába adja. Ezt a kérdést a szakemberek gyakran felvetik, amikor bemutatják őket az In-the-Picture-nek, és mind a tizenegy ülésen felmerült az alapképzés során; de nyilvánvalóan, hogy miután a gyakorlók elvállalták a folyamatot, és részt vettek a 4 perspektívában, úgy értelmezték, hogy az In-the-Picture a reflexió eszköze, és nem a fejlesztési keretben való felhasználás bizonyítékalapja. Talán ezt a választ az adta, hogy a gyakorló felismerte azt a rugalmasságot, amellyel a képen és a 4 perspektívát alkalmazni lehet. Bár az interjúalanyok gyakorlatát nem tartották be, vallomásukból úgy tűnik, hogy nincs két résztvevő, aki pontosan ugyanúgy vállalta volna az In-the-Picture-t, és sokan különböző módon, különböző kontextusokban használták. Úgy tűnik, hogy ez nemcsak a személyes, szakmai és szolgáltatási gyakorlat sokféleségét tükrözi, hanem a résztvevők által tapasztalt helyzeteket, a gyermekek, a családok és a kollégák válaszait, valamint egyes gyakorló szakemberek feltételezéseit a gyermekek, a családok és saját képességeik tekintetében. Ez tükrözte személyes preferenciáikat és küzdelmeiket a technológiával, valamint az első személyű narratívák, a reflexió és a sharing folyamataival. Tükrözheti a szerzők által nyújtott alapképzés jellegét is. A képzés során hangsúlyt fektettek arra, hogy a gyakorló birtokolja a folyamatot, a linearitás hiányára a 4 perspektíva használatában, valamint az egyes perspektívák elérésében és feltárásában rendelkezésre álló lehetőségek sokféleségére.

A tanulmány célja annak vizsgálata volt, hogy az In-the-Picture hogyan befolyásolja a korai évek szakembereinek egy csoportjának gyakorlatát. Az In-the-Picture egy hallgatási paradigmából merít, amelynek kulcsfontosságú alapelvei a következők: a gyermekeknek saját idejük, tevékenységük és terük van; a gyermekek mint társrésztvevők; és a gyermekek mint kompetens társadalmi szereplők (Clark, 2005; Matthews és Rix, 2013). Ezek az elvek tükröződnek a tanulmányból kirajzolódó témák számában, amelyek azt sugallják, hogy a gyakorlók hallgatónak tekintették magukat. Az adatokon belül szó esett a tervezés és a szervezés konkrét változásairól, de az elsődleges hatás, amelyről a szakemberek beszéltek, az In-the-Picture hatása volt a szakmai kontextusban való gondolkodásmódra. Az ilyen gondolkodás gyakran rávilágított a gyermek nézőpontjával való foglalkozás kihívásaira, de arra is reflektált, hogy gyakorlóként ilyen elkötelezettséget kell vállalni (Eide és Winger, 2005). Ezenkívül az interjúalanyok közül sokan felismerték, hogy különbséget tesznek a gyermek perspektívájával való elkötelezettségük és a gyermek tapasztalataiban való "bentlét" között. Az In-the-Picture használatáról szóló reflexióikban, és különösen az első rsonnarratív megfigyelésben elismerték, hogy "annak ellenére, hogy a lehető legközelebb akarunk kerülni a gyermekek tapasztalati világához, a gyermeki perspektíva mindig felnőtt

közelítést jelent" (Sommer et al, 2013, 463. o.). Ezek a szemléletváltások azonban lehetővé tették a gyermek hangjának könnyebb megismerését, a család- és gyermekközpontú gyakorlat megkönnyítését, valamint az értékelés és a célprogram által alárendelt szakmai ismeretek hasznosítását. Bizonyos fokú meglepetés volt mind a kapitális, hogy elérje ezeket a dolgokat, mind az ebből eredő felismerések erőssége. Következésképpen az a meggyőződés, hogy az In-the-Picture értékes lenne sok más gyakorlat számára, nem a folyamat egy sajátos aspektusa vagy robusztussága és szigorúsága miatt volt, hanemegyszerűsége, rugalmassága és képessége arra, hogy teret teremtsen és gondolkodást hozzon létre nagyon rövid időn belül. Az időszükében lévő gyakorlók számára ezért hasznos eszköznek tűnt, amelyet alkalmanként ki lehet próbálni, vagy amelyet be lehet építeni a rendszeres gyakorlatokba; olyan, amely talán nem ad választ, de valószínűleg hasznos kérdéseket vet fel a gyermekkel és a fejlődő világban való részvételével kapcsolatban.

Következtetés

Ez a kis léptékű tanulmány aláhúzza, hogy a gyermekügynökség miért támasztja alá az In-the-Picture elméleti kiindulópontját (Paige-Smith és Rix, 2011). A használatára kiképzett szakemberek 25% -ából álló minta részt vett a páros interjúk nézeteiben és fókuszcsoportjában, hogy feltárja tapasztalataikat az eszköz y kívánsága szerinti használatával kapcsolatban. Többségük azonosított néhány kihívást a megközelítés megvalósításával kapcsolatban, az In-the-Picture egyes perspektíváinak relevanciáját és hasznosságát különböző helyzetekben, valamint a folyamat végrehajtásának módjában mutatkozó különbségeket. Mindazonáltal minden érintett azonosította, hogy a megközelítés valamilyen módon pozitív hatással volt a gyermekekkel, családokkal és/vagy korai évekkkel kapcsolatos tapasztalataikra. Tanulmányként bemutatta az In-the-Picture potenciális értékét és az azt alkotó perspektívákat, és egyértelműen rávilágított azokra a kihívásokra is, amelyekkel a korai évek gyakorlóinak szembe kell nézniük, amikor a jelenlegi munkamódszereken belül foglalkoznak a gyermek perspektívájával, valamint annak fontosságára, hogy ezt a perspektívát keressék, és rendelkezzenek olyan eszközökkel, amelyek lehetővé teszik az ehhez szükséges tér megteremtését.

Referensek

- Bae B. (2010) A gyermekek koragyermekkori környezetben való részvételhez való jogának megvalósítása: néhány kritikus kérdés a Norvég kontextus, *Korai évek*, 30:3, 205-218
- Barriball K, Christian S, While A és Bergen A (1996) A telefonos felmérés módszere: discussion papír. *Haladó Ápolási Folyóirat*, 24 (1): 115-121.
- Bath,C (2013) A kisgyermekek meghallgatásának mint a gondozás etikájának koncepciója a koragyermekkori nevelésben és gondozásban, a *gyermekekben és a társadalomban* 27,pp. 361-371
- Beresford B, Tozer R, Rabiee P és Sloper P (2004) Developing an approach to inclusion with autistic spectrum disorders children in a social care research project (Az autista spektrumzavarokkal küzdő gyermekek bevonásának megközelítése egy szociális gondozási kutatási projektbe), *British Journal of Learning Disabilities* 32 (4): 180-185.
- Brooker L (2011) A gyermekek komolyan vétele: alternatív kutatási menetrend? *Journal of Early Childhood Research* 9 (2): 137–149.
- Cachia, M. & Millward, L., 2011. A telefonos közeg és a félig strukturált interjúk: kiegészítő illeszkedés. *Kvalitatív kutatás a szervezetekben és a menedzsmentben: Nemzetközi folyóirat*, 6(3), pp.265–277.
- Carr M (2001) *Értékelés a kisgyermekkori settings: Tanulási történetek*. London: Paul Chapman.
- Christmann, G, (2009) Szakértői interjúk telefonon: Nehéz vállalkozás. In *Szakértők interjúja* (157-183. o.). Palgrave Macmillan, London.
- Clark A. (2017) *Kisgyerekek hallgatása: Útmutató az Understandinghez és a mozaikos megközelítés használatához* London: Jessica Kingsley
- Clark, A. (2011) Kisgyerekek mint főszereplők és a részvételen alapuló, vizuális módszerek szerepe a bevonódásban
- Több perspektíva, *American Journal of Community Psychology* 46, pp.115–123
- Clark, A. 2005. A kisgyermekek korai gyermekfejlődésének és gondozásának meghallgatása és bevonása 175 (6): 489–505

- Connors C és Stalker (2007) A gyermekek fogyatékkal kapcsolatos tapasztalatai: mutatók a gyermekkori fogyatékoság társadalmi modelljére, *Fogyatékoság és társadalom*, 22 (1): 19-33
- Corbin J és Strauss A (2008) *A kvalitatív kutatás alapjai: A developing megalapozott elmélet* technikái és eljárásai. Ezer tölgy, CA: Zsálya.
- Corsaro, W (2005) *A gyermekkor szociológiája*, Thousand Oaks CA: Pine Forge Press
- Cremin H és Slatter B. (2004) Hozzá lehet-e férni az óvodáskorú gyermekek "hangjához"? Óvodai környezetben végzett kutatási projekt eredményei, *Oktatástudomány*, 30 (4): 457-470
- Cullen J, Williamson D és C. Lepper (2005) *Exploring Narrative Assessment to Promote of Educators and Parents of Children with Special Educational Needs (A narratív értékelés feltárása a sajátos nevelési igényű gyermekek pedagógusainak és szüleinek felhatalmazásának előmozdítása érdekében)*, az ISEC 2005-ben bemutatott tanulmány, *Glasgow*.
- Dicken, M (2011) Fiatal fogyatékkal élő gyermekek hallgatása. London: Nemzeti Gyermekiroda.
- Einarsdóttir J. (2005) Playschool képekben: gyermekfotók mint kutatási módszer, *Korai gyermekfejlesztés és gondozás*, 175 (6), 523-541
- Fisher, J. és Wood, E. (2012) Az oktatási gyakorlat megváltoztatása az első években a gyakorlók által vezetett akciókutatás révén: egy felnőtt-gyermek interakciós projekt, *International Journal of Early Years Education*, 20 (2): 114-129,
- Franklin, A. és Sloper, P (2009) A fogyatékkal élő gyermekek és fiatalok részvételének támogatása Döntéshozatal, *Gyermekek és társadalom*, vol.23, pp.3-15
- Georgeson J, Porter J, Daniels, H és Feiler, A (2014) Consulting young children about barriers and supports to learning (Kisgyermek konzultációja a tanulás akadályairól és támogatásairól), *European Early Childhood Education Research Journal*, 22 (2) 198–212.
- Szürke, C. és Tél, E. (2011) Hearing voices: részvételi kutatás fogyatékossgal élő és nem rendelkező óvodáskorú gyermekekkel, *European Early Childhood Education Research*, 19. évf., 3. sz., 309–320. o.
- Heath, J., Williamson, H., Williams, L. & Harcourt, D. (2018). "Ez csak többszónánként": A kvalitatív adatgyűjtés többféle módszerének használata az érzékeny témákra összpontosító kutatásokban való részvétel megkönnyítése érdekében. *Alkalmazott ápolási kutatás*, 43, 30-35.
- Hudson, K (2012) A gyakorlók nézetei a kisgyermek döntéshozatalba való bevonásáról: A gyermekjogi menetrend kihívásai, *Australasian Journal of Early Childhood*, 37: 2, pp.4-9
- Lave, J. (1988) *Megismerés a gyakorlatban*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Lavrakas P (1998) Mintavételi és interjúkészítési módszerek telefonos felmérésekben. In: Bickman L. Rog DJ, szerk.
- Az alkalmazott társadalomkutatási módszerek kézikönyve*. Thousand Oaks, CA: Sage Publications, 429-472.
- o. Matthews A és Rix J (2013). Korai beavatkozás: szülői részvétel, gyermekügynökség és részvétel a kreatív játékban. *Korai évek*, 33(3): 239-251
- Merewether, J és Fleet, A. (2014) A gyermekek perspektíváinak keresése: tiszteletteljes rétegzett kutatási megközelítés, *Korai gyermekfejlesztés és gondozás*, 184: 6, pp.897-914
- Morgan, D. (2012) Fókuszcsoporthoz és társadalmi interakció J. Gubrium, J. Holstein, A. Marvasti & K. McKinney (szerk) *The SAGE Handbook of Interview Research: The Complexity of the Craft* Thousand Oaks, Sage National Portage Association (NPA). 2004. Portage Basic Workshop – Részvevők File Birmingham: Nemzeti Portage Szövetség.
- Nind M, Flewitt R és Payler J (2010) A korai gyermekkor társadalmi tapasztalata a tanulási nehézségekkel küzdő gyermekek számára: befogadás, kompetencia és önrendelkezés. *British Journal of Sociology of Education* 31 (6): 653-670.
- Novick, G., 2008. Van-e elfogultság a telefonos interjúkkal szemben a kvalitatív kutatásban?. *Kutatás az ápolásban és az egészségügyben*, 31(4), pp.391-398.
- Nyland, B., Ferris, J. és Dunn, L. (2008) Tudatos kezek, gesztusok mint nyelv: a gyermekek hallgatása, *Korai évek*, 28:1, pp.73-80
- Oltmann, S. (2016) Kvalitatív interjúk: Az interjúalany és a válaszadó kontextusának módszertani megbeszélése" *Fórum: Qualitative Social Research*, 17, 2, 1-16.
- Paige-Smith A és Rix J (2011). A korai beavatkozás és a kisgyermek perspektíváinak kutatása - a "gyermekek meghallgatása" megközelítés kidolgozása és használata. *British Journal of Special Education*, 38(1), 28– 36.

- Parker A és Tritter J (2006) Fókuszcsoporthoz módszer és módszertan: jelenlegi gyakorlat és közelmúltbeli vita. *International Journal of Research and Method in Education (Nemzetközi Kutatási és Módszertani Közlemény)*, 29(1): 23-37.
- Parry J (2015) Asajátos nevelési igényű gyermekek és társaik közötti társadalmi kapcsolatok feltárása óvodai környezetben. *International Journal of Early Years Education*, 23(4), 352-364.
- Parry, J. (2014) Kapcsolatteremtés és barátkozás: társas interakciók két gyógypedagógiai címkével ellátott gyermek és társaik között bölcsődei környezetben, *Korai évek*, 34 (3): 301-315.
- Pascall C és Bartram T (2009) A fiatal polgárok meghallgatása: a küzdelem a részvételen alapuló paradigma valódi megteremtéséért a kisgyermkekkel végzett kutatásban, *European Early Childhood Education Research Journal* 17 (2): 249-262
- Payler, J., Geogeson, J. és Wong, S. (2016) Kisgyermkek alakítják a szakmaközi gyakorlatot a korai években: A tapasztalatok és a részvétel megértésének fogalmi kerete felé, *Tanulás, Kultúra és társadalmi interakció*, 8. kötet, pp.12-24
- Qvortup, J., Corsaro, W. és Honig, M.S., (2009) 'Miért a gyermekkor társadalomtudománya? Bevezetés a kézikönyvhöz' in Qvortup, J., Corsaro, W. és Honig, M.S., (szerk.) *The Palgrave Handbook of Childhood Studies*, Basingstoke, Palgrave MacMillan.
- Rinaldi C. (2006). *Párbeszédben Reggio Emiliával*. Routledge: London
- Ritchie, J., Lewis, J. & Elam, G., Tennant, R. & Rahim, N. (2014) Minták tervezése és kiválasztása in J. Morgan, D. (2012) Fókuszcsoporthoz és társadalmi interakció J. Gubrium, J. Holstein, A. Marvasti & K. McKinney (szerk) *The SAGE Handbook of Interview Research: The Complexity of the Craft* Thousand Oaks, Sage
- Ritchie, J., Lewis, J., Nicholls, C.M. és R. Ormston, R. eds., 2014. *Kvalitatív kutatás practice: Útmutató társadalomtudományi hallgatók és kutatók számára*. London, Zsálya.
- Rix J. és Parry J. (2017) Az In-the-Picture használata a gyermek perspektívájának bevonására, *Sage Research Módszerek* <http://dx.doi.org/10.4135/9781473992931> esetek
- Rix J és Matthews A (2014) A gyermek résztvevőként való megtekintése kontextusban. *Fogyatékos és társadalom*, 29 (9): 1428-1442.
- Rix J és Paige-Smith A (2011). A reflexió és a tanulás akadályainak feltárása - perspektivikus lencse kialakítása. *Journal of Research in Sajátos nevelési igényű személyek*, 11(1): 30-41.
- Roberts H (2000) Gyermekek hallgatása és meghallgatása P. Christensen és A. James (szerk) *Kutatás gyerekekkel: perspektívák és gyakorlatok*, London: Routledge-Falmer pp 77-95
- Rogers T. (1976) Interjúk telefonon és személyesen: a válaszok minősége és a terepi teljesítmény, *Public Opinion Quarterly*, 40(1): 51-65.
- Rogoff B. (2003) A gyermek fejlődésének kulturális jellege. New York: Oxford University Press.
- Rogoff, B. (1990) Apprenticeship in Thinking: *Cognitive Development in Social Context (Apprenticeship in Thinking: Kognitív fejlődés társadalmi kontextusban)*. New York: Plénum
- Sajtó
- Sandberg, G (2017) A gyermekek különböző nézőpontjai a tanulási környezetükről, *European Journal of Special Needs Education*, 32:2, 191-203
- Schnoor, O. (2012) Early gyermekkori tanulmányok mint énektanulmányok: A "gyermekek hangjának megszólaltatása" társadalmi gyakorlatának vizsgálata bölcsődében, *Gyermekek*, 20:4, 458-471.
- Schober M és Conrad F (1997). A társalgási interjúk csökkentik a felmérés mérési hibáit? *Közvélemény Negyedévente*, 61 (4): 576-602.
- Schober M, Conrad F és Fricker S (2004), Misunderstanding Standardized Language in Research Interviews (Félreértés a standardizált nyelvben a kutatási interjúkban), *Applied Cognitive Psychology*, 18 (2): 169-188.
- Schwartz, P., Detlefsen, L. & Clark, A. (2015) *A szakemberek agygyermek perspektíváit keresik. Összefoglaló dokumentum*
- [online], Kopenhagen, Dán Értékelő Intézet, elérhető a következő címen: https://www.eva.dk/sites/eva/files/2017-07/Pedagógusok%20munka%20with%20gyermek%20perspectives_Summary%20jelentés.pdf (Hozzáférés: 2018. szeptember 7.).
- Smith A., Duncan J és Marshall K (2005) A gyermekek perspektívái a tanulásukról. *Korai gyermekfejlesztés és gondozás* 175 (6): 473-487.
- Sommer D, Pramling Samuelsson I. és Hundeide K (2013) Koragyermekkori gondozás és oktatás: a gyermek perspektíva paradigmája, *European Early Childhood Education Research Journal*, 21 (4) 459-

475. Stafford, L (2017) "Mi a helyzet a hangommal": a fogyatékossgal élő gyermekek hangjának emancipálásárésztevő-központú módszerekkel, *Gyermekföldrajz*, 15:5, 600-613,
- Stephenson A (2009) Lovak a homokozóban: fényképezés, hosszan tartó részvétel és "visszalépés" mint a gyermekek hangjának meghallgatásának stratégiái, *Early Gyermekfejlés és gondozás*, 179 (2): 131-141
- Stockall N (2013) Photo-elicitation and visual semiotics: A unique methodology for studying inclusion for disabilities (Fotó-kiváltási és vizuális szemiotika: A fogyatékossgal élő gyermekek befogadásának tanulmányozásának egyedülálló módszertana), *International Journal of Inclusive Education*, 17 (3): 310-328.
- Tangen R (2008) A gyermekek hangjának meghallgatása az oktatáskutatásban: néhány elméleti és módszertani probléma, *European Journal of Special Needs Education*, 23 (2): 157-166.
- Egyesült Nemzetek Szervezete (1989) A gyermek jogairól szóló ENSZ-egyezmény (UNCRC) [Online]. Elérhető a www.unicef.org.uk/what-we-do/un-convention-child-rights/ (Hozzáférés: 2018. szeptember 7.).
- Melegítő H (2011) A bőrük alá kerül? A kisgyermekek perspektíváinak elérése néprajzi terepmunkával. *Gyermekkor*, 18 (1) 39-53.
- Zeichner K és Liston D (1996) *Reflektív tanítás: bevezetés*. Mahwah, NJ: Lawrence Erlbaum Associates